

CYNTHIA KADOHATA

PINKY

Ilustrovala Marianna Raskin

štonožka

PINKY

CYNTHIA KADOHATA

PINKY

Ilustrovala Marianna Raskin

Preložila Zdenka Buntová

štonožka

Cynthia Kadohata
SAUCY

Text © 2020 by Cynthia Kadohata
Illustrations © 2020 by Marianna Raskin
Jacket design by Lauren Rille © 2020 by Simon & Schuster, Inc.
Translation © 2021 by Zdenka Buntová
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním ani inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

ISBN 978-80-551-8090-8

VENUJEM CAITLYN DLOUHY
& JUSTINOVÍ CHANDOVÍ

OBSAH

1. KAPITOLA • 11
LETO

2. KAPITOLA • 21
O ZBABELOSTI

3. KAPITOLA • 30
PRECHÁDZKA

4. KAPITOLA • 39
PÁSAVEC, ALEBO...?

5. KAPITOLA • 51
MENO PRE PRASIATKO

6. KAPITOLA • 60
VEĽMI CHORÉ PRASIATKO

7. KAPITOLA • 64
JEŽKOVE OČI!

8. KAPITOLA • 72
VETERINÁRNA KLINIKA TRACKS

9. KAPITOLA • 84

UZDRAVENIE

10. KAPITOLA • 102

PRASACÍ AMOK

11. KAPITOLA • 116

KÚPANIE

12. KAPITOLA • 121

ZOZNAM

13. KAPITOLA • 131

KUCHYNSKÁ DLÁŽKA

14. KAPITOLA • 139

PINKY IDE NA PRECHÁDZKU

15. KAPITOLA • 144

PIRÁT

16. KAPITOLA • 151

SADNI! ZOSTAŇ! K NOHE!

17. KAPITOLA • 157

LUPIENKY

18. KAPITOLA • 163

DOBRY ŽIVOT

19. KAPITOLA • 184

PRIBERANIE

20. KAPITOLA • 189

POSLEDNÁ PRECHÁDZKA

21. KAPITOLA • 202

ÚTULOK

22. KAPITOLA • 220

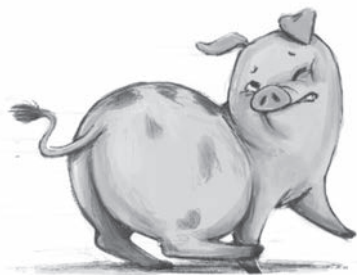
ŠTYRISAŤDEVÄŤ POLOŽIEK

23. KAPITOLA • 229

AKO PINKY ŽILA

24. KAPITOLA • 238

FARMA

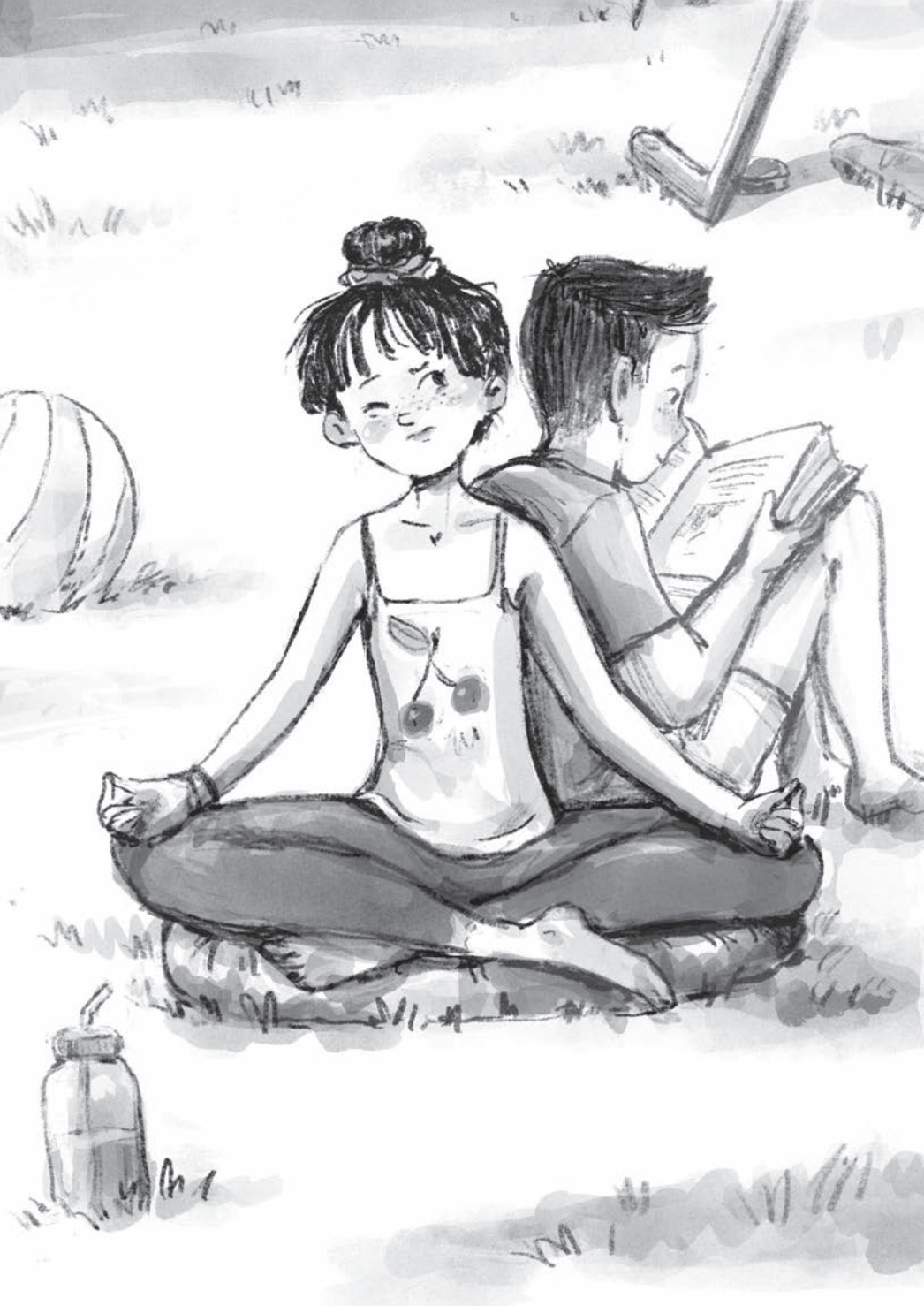

25. KAPITOLA • 257
CHVÍČKA POKOJA

26. KAPITOLA • 260
DOM PRASIAŤOK

27. KAPITOLA • 270
STRETNUTIE

28. KAPITOLA • 282
DOZVUKY

1. KAPITOLA

LETO

Becca sedela na dvore za domom a pokúšala sa meditovať. S meditovaním začala nedávno a predsavzala si, že v tom bude lepšia než ktokoľvek iný – ak sa to vôbec dá. Nie sú meditácie čosi ako ničnerobenie? A môže byť človek v ničnerobení lepší než ostatní? Napriek tomu bola odhodlaná aspoň to skúsiť.

Lenže ako sa môže sústrediť, keď je okolo taký hurhaj?

Problém číslo jeden bol Jammer, ktorý v jednom kuse odpaľoval puk do bránky. Hokejových pukov mal doma aspoň sto. Becca nechápala, prečo jej brat donekonečna opakuje jedno

a to isté. Ako ho to môže baviť? Ak sa mu to raz podarí urobiť bez chybičky, prečo tým pukom musí trieskať stále dookola?

Bailey ťukal prstami po operadle svojho invalidného vozíka, nehučne pohyboval perami a hlavou pokyvoval do rytmu piesne, ktorú si v duchu prehrával. Bailey si vedel v mysli zapnúť hudbu tak, ako si ju ostatní púšťajú z mobilu. Skladal aj vlastné piesne, a keď si pospevoval alebo komponoval, nik sa mu nesmel prihovoriť. Ako napríklad teraz.

Casey sedel vedľa Beccy a čítal knihu o fyzike. Všetci o ňom vraveli, že je génius na matiku a na všetky prírodovedné predmety, takže to asi bola pravda. No pre Beccu bol Casey jednoducho Casey. Polovici toho, čo hovoril, nerozumela, ale to napokon nikto z rodiny.

Cítila, že sa jej dotýka plecami. Keď Casey niečo čítal, býval absolútne pohrúžený do svoj-

ho sveta, no rád sedával na niekom nalepený, a bolo mu jedno na kom.

Becca nedávno dostala od mamy zafu – špeciálny meditačný vankúš. Vankúš bol mäkký, no zasa nie priveľmi. A bol veľmi pekný, s obrázkom mesiaca a hviezd, no Becce sa tá paráda zdala zbytočná. Načo dekorácie, keď na nich spočíva zadok? Napriek tomu privrela oči, pokúsila sa sústrediť, no nemohla sa odpútať od bolesti, čo jej neprestávala ťažiť srdce.

Becca a jej bratia boli štvorčatá. Prvá sa narodila Becca, 26. decembra o 12.01 napoludnie. O dve minúty po nej uzrel svetlo sveta Jammer. Vraj z nich bol najtichší a málovravný zostal dodnes. Takmer s nikým sa nerozprával, všetci mu pripadali nezaujímaví. S každým, kto nehral hokej, bola podľa neho nuda.

Keď po Jammerovi o 12.05 prišiel na svet Casey, otec zamdlel, takže narodenie Baileyho

o 12.06 už nevidel. Historku o tom, ako otec odpadol, Becca počula najmenej miliónkrát. Otcova obhajoba znela: A kto by neodpadol?

Ale dosť už! Musí sa sústrediť! Becca pootvorila ľavé oko a zbadala, že Bailey na svojom invalidnom vozíku predvádza tanec, ktorý ešte nevidela. Pesnička, čo mu znela v hlave, musela byť fakt dobrá, lebo tanec bol super.

Aj Casey sa odtrhol od knihy. „Tento tanec je fakt bomba,“ prehodil. „Pripomína mi robota,“ čo bola veľká poklona, pretože podľa Caseyho sú roboty tá najbombovejšia vec na svete. Becca znova zatvorila oči, že sa sústredí, no nešlo to.

Začala hmkať mantru, čo je slovo alebo fráza, ktoré vám majú pomôcť meditovať. Becca si zo všetkých možností vybrala obyčajné *Ommmm*, lebo je jednoduché a údajne je to základná vesmírna vibrácia. Becca vôbec netušila, čo presne

má byť tá vesmírna vibrácia, ale podľa poučky v knihách „om“ znamená „jediné bytie“.

„Prestaň, nemôžem sa sústrediť na strelbu, keď si v kuse hučíš popod nos,“ oboril sa na ňu Jammer.

„A ja sa nemôžem sústrediť na meditáciu, keď mlátiš do puku!“ odvrkla a obaja pokračovali v tom, čo robili.

Pred jedenásť a pol rokmi strávili Becca, Bailey, Jammer a Casey celý prvý mesiac života na jednotke intenzívnej starostlivosti, no stále bol pri nich niekto z rodiny – buď mama, otec, stará mama, alebo dedo. Otec im neskôr povedal, že s mamou vtedy prežívali najmagickejšie obdobie života, aj keď im tie prvé dni lekári nedovolili vziať štvorčatá na ruky. Mama a otec dlho nemali deti, už ani nedúfali, že nejaké budú mať, a keď sa potom chodili do nemocnice dívať na svoje štyri drobné zázraky, „chytili no-

vý dych“ a obaja sa cítili ako „v siedmom nebi“, vravieval otec. Často sa tak vyjadroval a tvrdil, že ustálené slovné spojenia existujú preto, lebo presne vystihujú skutočnosť. Beccina učiteľka však zastávala opačný názor. Ak niekto použil podobný výraz v slohovej práci, prečiarkla ho červeným perom a na okraj napísala: *POZOR! KLIŠÉ!* Čo Beccu dosť rozčuľovalo.

Keď si na to spomenula, v sekunde bolo po meditácii.

„Nemôžem sa sústrediť!“ vybuchla. „Casey, ako si mám vyprázdniť hlavu? Porad’.“

Casey v jednom kuse dumal o svete, ale vypnúť vedel, kedy sa mu zachcelo. Aspoň to o sebe tvrdil.

„Možno ti v tom niekto úmyselne bráni,“ vysvetlil trpezlivo. „Len tak zo zábavy.“

Znelo to ako úplná konina, no Becca sa predsa len opýtala: „Kto napríklad?“

Nadvihol plecيا. „Ako to mám vedieť? Môže to byť hocikto.“

Casey veril, že všetci žijeme v simulácii a všetkých nás niekto alebo niečo ovláda. Nedávno kdesi čítal rozhovor s nejakým kockáčom, ktorý rozprával, že keď pracuje s umelou inteligenciou, má pocit, že to nie je ľudská, ale mimozemská technológia. A pritom umelú inteligenciu vyvinuli ľudia!

Skrátka a dobre, Casey žil v presvedčení, že žijeme v simulácii riadenej superpokročilou umelou inteligenciou, ktorú pred miliónmi rokov vynášiel nejaký mimozemšťan, čo medzitým stihol zomrieť.

Mysli si, čo chceš... hádať sa nebudem, vravievala si v duchu, keď Casey spustil na túto tému. Zvyčajne ho zdvorilo vypočula, no ak sa nedal zastaviť dlho do noci a nemohli kvôli nemu spať, musela ho zahriaknuť. „Sklapni už!“

Caseymu sa dalo povedať „sklapni“, nikdy sa neurazil, len odvrkol „ty sklapni“, a bolo vyba-vené. Baileymu by nič také povedať nemohla, rozplakal by sa. A povedať „sklapni“ Jammerovi by bolo zbytočné: jemu sa radšej nikto nepriho-váral z obavy, aby ho nenudil, a on sa s nikým nebavil, lebo mu všetci pripadali otravní. Ale ho-kej hral fakt dobre, to sa musí nechať. V hokeji bol aspoň taký frajer ako Bailey v tancovaní.

Teraz však chcela meditovať, a on ju rušil. Na šľaktrafenie! „Jammer, prosím, mohol by si aspoň na chvíľu prestať?“ zvolala. „Pokúšam sa meditovať, ak si si nevšimol.“

Ani sa neobzrel. „Toto je slobodný svet,“ od- vrkol a vystrelil ďalší puk.

„Lezieš mi na nervy!“ zakričala, no neunú- val sa odpovedať. Dalo sa to čakať.

Vytiahla si vankúš spod zadku. Bol naozaj krásny, ale meditovať jej nepomohol. Mož-

no mame vrátiť peniaze, ak ho odnesie nazad do obchodu, napadlo jej. To ju trocha upokojilo, a tak si znova sadla na zafu, že predsa len skúsi meditovať, ale nedokázala sa odpútať od okolia.

Až tak veľmi jej to neprekážalo. Nikdy by to nepriznala, a pred Jammerom už vôbec nie, že to večné odpaľovanie pukov má vlastne rada. Rada počúvala aj Baileyho spievanie a mala rada, keď do nej Casey občas štuchol lakťom.

Oni štyria trávili spolu veľa času. Becca poznala aj iné deti pochádzajúce zo štvorčiat a mnohé z nich nad množstvom súrodencov ohrňali nos, ona však mávala pocit – prinajmenšom vtedy, keď sa nikto s nikým nehádal –, že je s bratmi stále prepojená, ako keď boli u mamy v bruchu. A v kútiku srdca si neraz priznala, že za nič na svete nie je vďačnejšia než za toto.